

I. felvonás

A Tökéletes Bűntény

1. fejezet

A Szökés

Hevesen cikázott a megannyi a lézernyaláb Yavin negyedik, láng szabdalta holdjának hatalmas, a Lázadás jól beásott erődítményeivel teletűzdelt erdőségein. S az ádáz ütközet még csak most kezd kibontakozni talaján, de már lángra kapott kékellő ege. Ugyanis megannyi TIE vadászgép szelte már az eget, jóval azelőtt, hogy a birodalmi csapatok a felszínre tehették volna fehéres árnyalatú bakancsaik, és talajt érhetek volna a harcjárművek.

A közel fél órája tartó fékezhetetlen pusztítás ellenére a maroknyi kereszt szárnyú még mindig hősiiesen tartja magát, dacolva a birodalmi harci gépek a lehangoló túlerejével, és ami a legfontosabb: ellehetetlenítve a bombázók tömkelegének együttes rohamát, mely egyszer és mindenkorra véget vetne a csatának, melynek kimenetétől a teljes Szövetség léte függ, hisz oly hirtelen tört rájuk az ellenség, hogy még a vezetőséget sem tudták evakuálni.

Éppen ezért csak egyetlen cél, csupán egyetlen merő ábránd lebegett most a mozgalom valamennyi tagjának gondolatai közt, a férfiakéban és nőkében egyaránt: kitartani, ameddig csak lehetséges. Kivárni egy csodás eseményt, melyért egész eddig, hosszú éveken keresztül fáradoztak tagjai. A győzelem mámorító pillanatát, bár már nem mindenki osztotta ezt.

De Jaris Fenn, biztosan nem.

Számára sehogyan sem akart összeállni, hogyan is kellene az őket szállító, meglehetősen lomha szövetségi harcjárműnek, valamint az azt övező két másik, T2B osztályú tanknak megütköznie. Sőt sikerrel feltartania a feljüket hatalmas robajjal csörtető birodalmi lépegetőket, melyeket eddig minden létező környezetben el tudott képzelni, csak épp egy erdőben nem. És most meglepetten vette tudomásul, hogy a fák nem igen állhatják útjukat.

Az ő tankjaikkal ellentétben, melyek egy keskeny földútra szorultak, ahol csak egyesével haladhattak, könnyű célpontul szolgálva az egyébként is jóval nagyobb lőtávval rendelkező monstrumoknak, melyek habozás nélkül zúdították rájuk vörösen izzó lézereik mindent elsöprő áradatát, a bevett taktika szerint az elülső tankkal kezdve, majd a leghátul haladóval tetézve a pusztítást. Fenn épp a középsőben ücsörgött, és az Erő néma kiáltásainak beható kémlelése nélkül is tudta, mit hoz számára a következő pillanat.

- Ki a járműből! – ordította fennhangon, hogy mindenki hallhassa az előre és hátra való haladástól teljességgel elvágott jármű iszonyatosan hangos morájának közepette. És nem telt bele sok időbe, mindössze néhány röpké pillanatba, hogy Mira Wess felnyissa a pusztulásra ítélt, de rakétái és vörösen izzó lézereit mégis elszántan ontó harcjármű keskeny fedelét, melyen a fiatal lány még könnyedén ki tudott szökellni.

Nem úgy, mint Fenn.

A húszas évei végén járó férfi ugyan csak az átlagosat alig felülmúló, annál azért valamivel izmosabb testalkattal rendelkezett. Mégis csak az utolsó pillanatban tudta magát kipróbálni a szűkös – feltehetően egy tervezési hibának köszönhető, de a szükség és a pénz szűke miatt mégis megtört – nyíláson, amikor is a lefelől haladó AT-AT alaposan alápörkölt a járműnek, ami még nem lett volna olyan hatalmas probléma, ha

a mellette haladó gigászi monstrum is hasonlóképp baltázta volna el a már szinte ezüsttálcán kínálkozó lehetőségét.

Ám ehelyett, az telibe kapta a robosztus, hozzá képest mégis messze eltörpülő T2B tankot, megannyi apró, hevesen izzó darabot kiszaggatva lövegtornyából, teljesen elpusztítva annak belsejét, kioltva megannyi remek ember életét, már csak Fenn, Mira, s a már lángok közt roskadozó harcjárműveket kísérő, szolgálatkész katonák sokasága tudhatta magát életben, kiket jócskán tizedelni kezdett a rajtuk ütő rohamosztagosok heves lézertüze. És Fenn bármennyire is gyűlölte az életét már oly sok alkalommal gyökeres fordulatba kényszerítő klónok végelethatalmas seregét, az egyre csak hulló bajtársainak kétségbeesett ordításainak hallatán meg kellett hagynia, alaposan átejtették őket. Hisz úgy lopóztak az orruk elé, hogy még ő maga, a kékesen izzó fénykardjával az ellenség tüzét már szinte lenyűgöző precizitással visszapatintó Jedi lovag sem szerzett tudomást jelenlétükről.

Ahogy tanítványa, az alig 14 éves lány Mira sem, kit ugyan az egykor oly hatalmas, de mára mégis szinte nyomtalanul eltűnő Jedi Rend tanításai szerint semmi esetre sem vehetne magához, tanítása alá helyezve – Fenn koránt sem bír egy mester tudásával. Mira pedig már igen csak túlkoros – ám tekintve, hogy mostanra már minden bizonytalán ők az utolsók, akik a jó fiúk oldalán forgatják fényszablyáik hevesen izzó pengéjét, mestereinek egy szavuk sem lehetne. Elvégre eddig a legjobb képességei szerint tanította és terelte jó út felé a forrófejű, fénykardjával még midig hevesen vagdalkozó ifjúhölgyet, amikor is valami elragadta a harc felől a figyelmüket. Ugyanis egy csillagromboló ereszkedett alá a magasból, keresztülszelve a párharcaikat elkeseredetten vívó vadászgépek egyre cikázó, gomolygó rengetegét.

Fenn már ekkor sejtette, hogy eddigi élete legrosszabb napja lesz ez.

S valóban annak ígérekzett.

Három hosszú év telt el azt a bizonyos napot követően, amikor is gyökeres változás állt be a férfi életében, aznap elhagyta a felkelést, egyedül szelve a kozmosz végelethatalmas óceánját a boldogulás reményében, ám közel sem ez gyakorolta a legnagyobb hatást az utóbbi évekre. Hisz akkor még büszke Jedi lovag volt, a szabadság jelképe és annak délceg védőszentje.

Ma pedig egyszerű csempészként, egy közönséges csőcselékként üldögélt a mindennek, csak nem kényelmesnek mondható ágyának szélén, kit akkori énye egy insta alatt szemén köpne, majd a galaxis legsötétebb bugyrába vetne. Mivel volt még egy utolsó, szembe tűnő különbség két önmaga közt. Jaris Fenn már nem volt Jedi lovag, de még csak becsületes ember sem. Az akkor törtétek után szakított hagyományával, felhagyott a folytonos meditálással és az Erő mindennapos használatával, néhány bizonyos helyzet kivételével.

Vészhelyzetben ugyanis, ha már az élete múltott rajta, nem habozott használni néhány erőlkést, vagy megmérgezni ellenfele elméjét – bár ez a trükk fogadásoknál sem volt utolsó tarsolyában. A meditáció pedig jól jött idegessége közepette, amikor is olyan problémával szembesült, melyhez hideg fej kellett, de az utolsó vércseppet is megfagyasztotta ereiben. És ezen ritka alkalmaknak köszönhetően sosem tudott

megszabadulni a múlttól, bármennyire is próbálta azt eltemetni. S nem vallotta magát Jedinek, mégis az volt egy bizonyos tekintetben.

Magát a megnevezés, s a vele járó kiváltságok – mára sokkal inkább már átkok – mindig is vele maradtak, s szinte mindenhová elkísérték. Éppen ezért Fenn bárminek is vallotta magát, nem tagadhatta meg az elnevezést legbelül, nem teljes egészében. A nap minden percében szembe kellett néznie azzal, ami: egy *ex-Jedi*. Ekkor félbe szakadt gondolatmenete a birodalmi cella vörösen izzó energiamezejének hangos morajlásában.

Semmit sem látott felnyitva kék szemeit, minden ugyanúgy volt, mint legutóbb találta. A két szem rohamosztagos ugyanazon a helyen állt most, továbbra is szótlanul bámulva maguk elé, szinte már lenyűgöző fegyelmet tanúsítva, melyet még Fenn is kénytelen volt elismerni. És ő most hiába tapasztalja, hogy a harmadik, a cellákat övező folyosón rutinosan járőröző katona is szinte már fájdalmas pontossággal követi a megszokott mozdulatsort, érzi, hogy történni fog valami. Az Erő ugyanis már szinte kétségbeesetten sugall neki valamit.

Mintha egy rendkívüli, de mégis örömteli vész felől akarná figyelmeztetni.

Kezdetben Fenn nem sokat értett ebből, de azonnal körvonalazódott benne a néma kiáltás, a mindenén átharsogó sikoly eredete. Az eddig békésen járőröző rohamosztagos ugyanis egy szempillantás alatt emelte fel fegyverét, majd látszólag célzás nélkül szabadította a mit sem sejtő őrkre a vörös lézernyalábok záporát, azonnal mellkason találva az egyiküket.

Ám alaposan eltévesztve a másik klónkatonát, aki habozás nélkül emelte célra fegyverét, a támadója fejét megcélozva annak rideg csövével, majd húzta meg a ravaszt. Amikor is egy jókora erőlkedés vágta bele a szomszédos falba, éppen csak a lövés eldördültekor, amely ha csak pár centivel is, de Fenn közbenjárásának köszönhetően eltévesztette célpontját. A férfi nem lelkesedett ugyan a mindent körülölelő misztikus energia használatáért, de mégis csak az ő életéről van szó – elvégre mit is tesz a Birodalom a csempészekkel? Különösen azokkal, melyek egykor maguk is a Lázadók sorai közt folytatták harcuk? És főleg mit tesz a Birodalom egy közismert, s tán Luke Skywalker kivételével az utolsó Jedivel?

A válaszhoz Fenn-nek nem kellett valami bölcsnek lennie.

A rohamosztagosnak öltözött férfi egy bólintással fejezte ki háláját, majd egy jól irányzott lövéssel kapta telibe a Fenn zárkájának vezérlőjét, legalábbis csak próbálta, mellé ment a lövés. Aztán a második már közelebb érte valamivel a szürkés árnyalatú falat, s a harmadiknál a hirtelen cikázni kezdő heves szikrák méltán jelezték, hogy elsőpró sikert aratott. Fenn végre szabad emberként sétálhatott ki cellájából, de sietnie kellett, már úton volt az erősítés.

- Tudod Carl, mindig is pocsék volt az időzítésed, ám ma a legjobbkor érkeztél – közölte örömteli hangon a talpig fehér vértben álló férfi felé fordítva kék szemeinek elismerő pillantását, miközben az Erő segítségével magához ragadta az egyik földön heverő lézerkarabélyt.

- Kösz, de várjunk csak... honnan tudod, hogy én vagyok az?

- Senki sem lő ennyire rosszul – felelte nemes egyszerűséggel. Jól ismerte már Carlos Dahnt, hónapok óta együtt szelték már az úr hidegét, ugyanis az egyik közös megbízatás alkalmából a hatóságok – egy nagy rakás rohamosztagos formájában – lefoglalták társa úralkalmatosságát, s azóta sem nyílt alkalmuk egy új beszerzésére, hiszen mostanság alaposan le vannak égve. Az előző munkájuk során pedig nem csak az árut emelték el az orruk elől, de a birodalmiak még Fenn is elkapták.

Persze az több mint várható volt, hogy Carl nem fogja csak úgy hátrahagyni. Az időzítése pedig csakugyan tökéletes volt, ma ugyanis egy hadgyakorlatnak köszönhetően csupán egy századra való klón tartózkodott Kamino tengerek által övezett üzemének börtönblokkjában, melyből csak kevés volt elhelyezve ezen háborgó tengerek által borított planétán, de Fenn pechjére éppen a szektor létező legjobban őrzött rendszerének börtönét fogta ki.

- És mi a nagy terv? – érdeklődött az egykori Jedi lovag társa felé irányozva szemeinek kíváncsi pillantását. Elvégre az már alapelvárás volt, hogy nem kelljen a fél börtönblokkon átküzdeniük magukat, hogy elérhessék úralkalmatosságukat.

- Elverekedjük magunkat a Reaverig! – hangzott a férfi lelkes kijelentése, melynek hallatán Fenn csak csalódottan kezdte fogni a fejét. – Átnéztem az alaprajzot és a leszállórampa, ahová lettem csak három folyosóra van innen, annyin még átverekedjük magunkat – ekkor meg is indult a kérdéses rámpa felé, majd belátva, hogy nincs idejük egy helyben álldogálni, Fenn is követni kezdte. Azonban csak nem hagyták kétségei, melyek most felszólalásra készítették.

- És ha nem?! – csattant fel sebes léptei közepette. – Már most a nyakunkon van a fél létesítmény, szerinted nem az lesz az első dolguk, hogy elvágják az utunkat? – mutatott rá a teljesen nyilvánvalóra, mely látszólag mégis elkerülte társa figyelmét.

- Talán, ha nem zártam volna le az összes arra vezető helyiség és összekötőfolyó ajtaját. Hidd el, egy lélek sem áll majd az utunkba – ekkor két jól megtermett rohamosztagos bukkant elő látszólag a semmiből, majd nyitott rájuk tüzet sugárvetőikkel. – *Vagy talán mégis nyitva maradt volna egy?* – visszhangzott keresztül gondolatain, ahogyan egyik lézernyaláb süvített el a másik után feje felett, melyről idő közben már levetette sisakját.

Fenn alaposan elhagyhatta magát, ha két, ilyen könnyen észrevehető fenyegetés felől sem szerzett tudomást az Erőben lakozó képességeivel. Szerencsére egy csöppet sem hanyagolta a fegyverforgatás művészetét, s most két halálpontos fejlődéssel terítette le ellenfeleit. Jóllehet, egyedül is nekivágott volna szökésének, ha a legkisebb esély is kínálkozott volna rá, hogy egy működőképes, nem túl birodalmi csillaghajót szerezhessen – nem mintha azokkal különösebb gondja lenne, de az ilyen esetekben utána eredő klónok áradatával már annál inkább.

Az egyhangú, a „rend és fegyelem” alapelvét tökéletesen tükröző folyosókon való sebes haladásuk folyamán, közel fél perc elteltével sem ütköztek újfent ellenállásba, úgy tűnik ténylegesen csak egyetlen ajtó maradhatott nyitva, vagy pedig egy elképesztő szerencsesor volt kibontakozóban az egyre csak harsogó riasztás lármája által övezett börtönszerűségben, ahol különös mód nem akadt túl sok fegyenc.

Az leszállórámpához vezető utolsó kanyarhoz érkezvén egyértelművé vált Fenn számára, hogy az utóbbi történéseknek lehetnek most részesei. A szervezetét egyre előzőnlő adrenalin és a közelharc izgalmának köszönhetően ugyanis kiélesedtek érzékei, annyi év után ismételten tisztán látta maga előtt az Erő szilaj ösvényét. Mely alig egy tucat birodalmi rohamosztagos jelenlétére figyelmeztette a Reaverhez vezető vastag duracélajtónál, kik a bevett szokások szerint zárták el az üldözött személyek menekülési útját, míg társaik tűvé teszik értük ezen pompás létesítményt, melyet úgy tűnik, már sosem hagyhatnak el hőseink.

Mivel most már Fenn ment előre, nem kellett mást tennie, mintsem megtorpannia, majd fegyvertelen karjának egy különös, még a Lázadás ritkás sorai közt eltanult kézmozdulatával jelezni társának a fenyegetést, ki meglepő módon vette is a lapot, gátat szabva a mind sebesebben záporozó, határozott lépteinek, még mielőtt bárki is meghallhatta volna közeledtét, és persze Fennét. Bár Jedi múltjának köszönhetően, ő már megtanult hangtalanul osonni bármely lábbeliben.

- Gondolom, véletlenül sincs B terved? – suttogta társának, kit széles mosoly fogott el ennek hallatán. Szinte sugárzott belőle a kérdés hangzatán fakadó öröme, akár egy gyereknel, de jóllehet, hogy a Fennel közel egykorú férfi még az is volt legbelül.

- Tölteteket raktam az épület másik szárnyára, ha hitelen túl sok sokkal kerülnék szembe, de hidd el, még fogunk többel is, amikor felszállunk. Szóval bölcsebb lenne, ha most ezeket hanyagoljuk. Egyébként is csak hatan vannak...

- Csak?! – csattant fel Fenn idegesen, nem volt már Jedi, hogy mindenáron gátat szabjon érzéseinek. – Az csak hattal több a kelletténél, ezek nem zsoldosok, vagy más csempészek, hanem birodalmi rohamosztagosok – folytatta a most kivételesen megalapozott hóbörgését. – Ezek előbb lőnek minket szitává, mintsem kimondanád, hogy...

- Gránát! – jelentette ki Carl fölényesen, majd egy repeszgránátot vett elő a páncélja övéhez csatolt tokból és az állítólagosan az ajtónál álló rohamosztagosok közé gurította azt. A másodpercekkel később bekövetkező robbanást övező halálsikolyok pedig méltán tanúsították, hogy azok ténylegesen ott vannak.

Már ami megmaradt belőlük.

Immár nem volt más dolguk, mint keresztülgázolni a masszív duracélajtó lábánál szerte-szétheverő testrészeken és véres húscafatokon. Hihetetlen, mekkora pusztítást képes véghezvinni egyetlen repeszgránát. Kár, hogy a rohamosztagos, melynek Carl meglovasította felszerelését és jelenleg gúzsba kötve hever az elhagyatottabb helyiségek valamelyikében, pontosan egyfel rendelkezett. Ugyanis mint kiderült, sokkal többre lesz szükségük.

- Hol van a hajóm?! – csattant fel Fenn ismét idegességében, egyszerűen nem hitte el, hogy ezért kellett átverekedniük magukat a fél létesítményen. Pedig már épp kezdett volna változni a társára vonatkozó, meglehetősen egyedi véleménye a pompás tervnek köszönhetően.

- De... – nézett maga elé a férfi döbbenet, egyre csak pásztázva a teljesen üresen álló rámpát barna szemének hitetlenkedő tekintetével. – Esküszöm, hogy itt tettem le

a Reavert. Nem repülhetett el magától, mint azokban a fura holohorrorfilmekben. *Vagy talán mégis?* – hasított keresztül a lehetetlennel határos kérdés tudatán, amikor is végre meglelte az elveszett, a YT-1930-as osztály képviselő jómadarat, amely leginkább az Ezeréves Sólymot tükrözte.

A szembetűnő számos különbség egyike az volt, hogy ez a hajóosztály duplájára toldott raktérrel rendelkezett, ezáltal jócskán megkönnyítve hőseink számára a csempészetet, bár az így sem ment túl jól, egyszerűen nem volt szerencsájük. Ahogy most sem, hisz a Reaver a szomszédos állványom tornyosult, erről a platformról elérhetetlen távolságra.

- Legalább megvan – próbálta nyugtatni Jaris társát, és önmagát is egyben, mert most csak úgy szétvetették indulatai. *Ez a félkegyelműi így eltervez mindent és rossz helyen landol? Hogy lehetséges ez?* Ezen kérdéseket ismételte magában, amikor is kénytelen volt rájönni a most elhangzó mondat kapcsán: nem csak Carl a hibás, mindketten elbaltázták. A platform oldalán szereplő felirat ugyanis 12-BA3-volt, nem pedig 12-BA4, ahol is lenniük kellene.

- Ennyire nem lehetünk hülyék... – hitetlenkedett a férfi. – Mégis hogy tudtunk rossz helyre fordulni az utolsó folyosón? – úgy tűnik kár volt kívülről bemagolnia a kisebb katonai erődítményrendszer területével büszkélkedő állomás teljes alaprajzát.

- Most már mindegy, megtörtént – látta be Fenn „kissé” csalódottam, amikor is balszerencsájüket betetézendően legalább egy tucat birodalmi katonát pillantottak meg, kik minden valószínűség szerint a robbanás hallatán érkeztek. Most pedig haragosan nyitottak tüzet hőseinkre a már jellegzetes, E-11-es sugárkarabélyakkal. Hisz minden klón ezt hordta mostanság.

- Töltetek? – kérdezte Carl bizonytalanul, de mégis feltehetően a gyermeki énjéből fakadó széles mosolya kíséretében a Kamino páras, zuhogó eső által szabdalt levegőjét mellőlük nem sokra átszelő lézernyalábok záporában, melyet a legjobb tudásuk szerint vizsonoztak.

- Töltetek – nyomatékosította Jaris a felvetést, majd a tüzelést folytatva akaratlanul is sikerült a lábai közt elhelyezkedő, becses örökítő szervén találnia az egyik szerencsétlen ellenfelét, kinek klón létére ez szemmel láthatóan igen fájdalmas élményt jelentett. Dahn egy pillanat erejéig megmosolyogta az esetet, majd lenyomta a detonátor vöröses árnyalatú kapcsolóját az izgalmától alig észrevehetően remegő jobb kezével. S figyelte volna a tűzijátékot, de csak ekkor tudatosult benne a tény függvénye, miszerint az állomás tulsó felén helyezte el a robbanószerkezeteket. Tehát nem láthatta a rövidesen mindent elárasztó, ominózus lángfelhőket, melyet sorra szaggatták darabokra a létesítmény megannyi helyiségét és folyosóját, valamint törtek elő az állomás sima felületű, lekerekített falaiból.

És ugyan a hatalmas lárma égtelen rázkódással járt, melynek köszönhetően ellenfeleik sok esetben tévesztettek célt, de csak eleinte. A kisebb földrengés elültével a talpon maradt kilenc – Fenn alaposan kitett magáért, de azért Carl is majdnem eltalált egyet – klón döbbenetéből felocsúdva folytatta harcát, s az már az elején

látszott, hogy ezúttal túl nagy az ellenségeik túlereje, ráadásul az eső áztatta állványom még csak nem is volt mi mögé húzódniuk.

Ekkor legnagyobb meglepetésére elmaradt a romboló masszív lézereinek elsöprő tüze, egy röpké pillanatig nem értette, nem is érthette. S mikor az acélszörnyeteg oldalaiból előtörő narancssárgás lángoszlopokat vélt felfedezni szemeinek hitetlenkedő pillantásával, egy csapásra minden világossá vált számára:

Megérkezett a felmentősereg!

Balgaság volt úgy vélni az öntelt Atthen tábornoknak, hogy egyedül is porig rombolhatják a Lázadás központját, melyre egy kósza szállítóhajó követésével leltek rá a mai nap folyamán. Mostanra már megbánta döntését, miszerint senkinek sem szólt felfedezéséről és egyedül veselkedett neki Yavin negyedik holdjának, ezzel remélhetőleg learatva minden dicsőséget.

Azonban nem gondolt kudarcra esetére, a tényre, hogy ha most lelövik hajóját és mind egy szálíg végeznek embereivel, sosem tudódik ki az igazság, rejtve marad Vader elől az egész Lázadás, márpedig pontosan ez volt kibontakozóban. A Szövetség egyik tábornoka ugyanis lerántotta a leplet Atthen tervéről, hiszen más esetben a Birodalom meg sem kockáztatta volna a támadást egyetlen rombolóval, vagy ha a tábornok mégis parancsot kapott volna tette: mostanra már Darth Vader, vagy maga a Császár már egy teljes flottát vezényelt volna a rendszerbe, hogy kellőképp támogathassa a vakmerő elgondolást. És mivel ezek közül egyik sem történt meg, a kérdéses tábornok a teljes Lázadó flottát ide vezényelte, melynek apró csillaghajói darazsakként álltak most körül a hatalmas csillagrombolót.

A kisebb, a C-90-esekhez hasonló hajók a vadászokat semlegesítették az égből egyre csak záporozó kereszt szárnyúakkal egyetemben, melyek emellett a hatalmas romboló hangárából felszálló, kétségbeesetten menekülő kompokat és egyéb hajókat is elpusztították. A legjobb, de egyben legnehezebb feladat pedig a Nebulon-B cirkálókra hárult, melyek közül kettő is suhan most a birodalmi hajó mellett, lézereikkel hatalmas darabokat kitépve annak fémes burkolatából, s széthasítva a főreaktorát övező páncéllemezeket, melyet egy hatalmas robbanás követett.

A megannyi szétvetülő duracéldarab pedig hatalmas lándzsákként tűzdelte a tájat, sokuk a heves szélnek köszönhetően egyenesen arra az erdőrészsre esett, ahol a hőseink felé egyre csörtető birodalmi harcjárművek tartózkodtak, s Atthen hajójának roncsai hatalmas robaj kíséretében hasították megannyi apró darabra a lomha AT-AT-eket. A két vállvetve küzdő Jedi végre fellélegezhetett, most már végleg eldőlt az ütközet.

Ráadásul már csak néhány birodalmi rohamosztagos maradt a közelükben, melyek lövéseit Fenn kecske kardmozdulataival hárította, miközben tanítványa a meglepetés erejét kihasználva szelte keresztül ellenfeleit heves kardcsapásaival. A klónok ugyanis egyszerre csak egy célpontra tudtak figyelni, és amíg Fenn lőtték, szinte észre sem vették a fiatal lány közeledtét, ki egy jól irányzott csapással terítette le utolsó ellenfelét.

- Szép volt, Mira – bólintott Jaris elismerően. – Ha még léteznének mesterek, már lovaggá is üthetnének – közölte, bár nem igazán lett volna lehetséges a lány korát tekintve, inkább az önbizalmát próbálta erősíteni vele.

- Köszönöm mester – felelte Mira szelíden, hisz apjaként tisztelte Fennt. Mostanra már véget ért az ádáz ütközet Yavin IV égboltja felett, az érkező szövetségi hajók leszámoltak az utolsó birodalmi vadászgéppel is, a felhők közül sorra előtörő X-szárnyúak pedig egyre pásztázták a tűz szabdalta felszín a megmaradt ellenséges csapatok után kutatva, alaposan odapörkölve nekik, ha esetleg találnának is néhányat.

A mai elsöprő napot elsöprő győzelem koronázta, bár koránt sem volt ez egy igazi diadal. Hiszen bármennyire is kevés volt a Lázadás hadereje a Birodaloméhoz képest, most mégis elsöprő túlerőben voltak a csillagromboló ellenében, melynek esélye sem volt, s a meglepetés erejének köszönhetően így is aránytalanul nagy veszteségeket okozott számukra. Éppen ezért – és számos más dologért is – ezt a napot elfeledte a történelem, ennek köszönhetően Yavin IV első hivatalos csatája egy hónappal később jött el, a Halálcsillag megsemmisültével zárulva. Ez a nap mégis tökéletes volt.

Legalábbis eddig a röpke pillanatig.

Ugyanis mégsem vesztette életét minden egyes hőseinkre törő rohamosztagos, az egyikük, még ha Mira mindkét jobboldali végtagját is lenyeste, de bal kezében még mindig szorongatta sugárvetőjét halltusája közepette. S egy utolsó lövést adott le azzal, mielőtt örök álomba szunnyadt volna, csak ez röpke pillanat, a másodperc tört része volt az egész, de egyikük sem vette észre, nem is vehették már. Hisz háttal álltak támadójuknak az égboltot kémelve szemekkel.

Amikor Jarist észrevette a megannyi keserves halál, az ádáz vérontás által hevesen háborgó Erő figyelmeztetését, hallhatatlan rezdüléseit, túl késő volt már. Mira holtam borult a földre, a hátát ért lövés azonnal kioltotta életét, s egy csapásra gyökerestül megváltoztatta Jaris Fenn életét. Aznap megfogadta, hogy a végsőig a Lázadás mellett maradt majd, a Jedik tanításainak meredt korlátai nélkül bosszút állva a történekiért.

Egészen a Birodalom vesztéig.

A férfi egykor tapasztalt lovagként küzdött ugyan, de az Erőt már koránt sem kémlelhette oly behatóan, mint egykoron, és fénykardját is régen elvesztette, mely akkor először fordult elő élete folyamán. És most a sebesen cikázó lézerek özönét sebesen kerülgetve kénytelen volt szembenézni a lehetőséggel, hogy talán utoljára. Nem mintha túlzottan hiányolta volna az élete legmegvetendőbb szakaszára emlékeztető fegyvert, de nem akarta végleg elveszteni a lehetőséget, elvégre fiatal még és bármit hozhat számára az élet.

Akárcsak Carl számára, aki koránt sem volt oly pontos lövész, mint társa, vagy kerülgette az életükre törő rohamosztagosok sorra záporozó lövéseit, ám mindezek ellenére remekül boldogult az ösztöneire és igencsak kifinomult életben maradási képességeire hagyatkozva, melyek méltán sugallták neki, hogy hová is kell lépnie ahhoz, hogy kevésbé kerüljön a klónok sokaságának figyelmébe, s azok Fennt célözzák meg őhelyette.

Hasonló módon dacolva minden és mindenki elkerülhetetlen sorsával, még többé-kevésbé négy ellenféllel sikerült leszámolniuk – Carl az egyiküket kétszer is lábon találta, mielőtt végre mellkason érhetne volna a mögötte állót valamely lövése, Jarisnak viszont nem maradt sok tere a pontos lövésekhez, a felé igazságtalan

mértékben zúduló lézéráradat kerülgetésének köszönhetően. Amikor is egy nem várt esemény következett be, legalábbis számukra.

Ugyanis már épp kifogytak volna a szerencséjükből – és a Birodalomtól „kölcönvett” sugárvetők töltéseiből, mikor egy, a rohamosztagosok mögött húzódó folyosóra határozott lépteivel beforduló női alak rajzolódott ki szemeik dacos pillantásai előtt, ahogyan két kicsiny, de annál veszedelmesebb sugárvetőt kezei közt tartva emeli azokat célra, majd zúdíttja ösztüzüket újabb ellenfeleire – hiszen kizárt, hogy csak úgy besétálhatott volna ide.

És bár a lövések nem voltak valami pontosnak nevezhetőek, megtették a hatásukat, a keresztűzbe került birodalmiak láttán, hogy az egyik bajtársuknak fehér sisakját keresztűszeli nő valamely szerencsés lövése, kénytelenek voltak megosztani figyelmüket. Ennek köszönhetően azon szerencséseket, kik hátra fordultak, hogy szembe szállhassanak legújabb támadójukkal, Dahn és Jaris egy szempillantás alatt végzett – szerencsések, hisz őket legalább nem egy lány ölte meg.

Ugyanis, azon két rohamosztagosra, kik nem fordultak hátra és továbbra is hőseinket próbálták eltalálni sugárvetőikkel a haragos támadó lézernyalábjai vártak, melyek egyenesen a hátukig szeltek a párás levegőt. A lány már bőven ráért célozni is ilyen, számára szerencsés körülmények mellett. És, ha Carl nem is, de Jaris az utolsó klón zsákként, az eső áztatta talajra boruló holttestének puffanásakor felismerte az előttük álló hölgyeményt.

- Ventris? Hát te mit keresel itt? – az Erőt árgusan kémlelve tudatával, a kevés gyakorlásnak köszönhetően nem sokra jött rá ugyan, de azt már Ventris pusztá arckifejezéséből is látta: a legkevésbé sem számított rá, hogy bármelyikük is felismerje. Elvégre olyan rég látták már egymást utoljára, s akkor sem a legbékésebb körülmények közt váltak el ösvényeik.

- Jöttem, hogy megmentsem a bőrötöket. Talán gond lenne? – hangzott, hosszú a fekete hajú, egyszerű szövetruhát viselő, karcsú, szép arcú fiatal lány éles hangja, mindig is így próbálta leplezni hazugságait, bár Fenn ezúttal koránt sem emiatt látott át a szitán. Háromszor, ha összefutott vele az eddigiekben, de azt már az első napon megtanulta, hogy tőle igen távol áll az önzetlenség, vagy bármi más, melybe nem láthat bele némi költőpénzt.

- Persze, én pedig önzetlen Jedi vagyok, aki ha kell, meghalna a Lázadásért... – ingatta a fejét Fenn szkeptikusan, egy hozzá igen közeli hasonlattal élve, melynek egyedül Dahn értette igaz jelentését, Ventris ugyanis nem tudott Jaris Erőben lakozó képességeiről. – Szóval, hány kredit reményében indultál ma útnak? Úgy ötezer? Vagy hétezeret is elemelnél tőlem?

- Az utolsó garasodat is kitépném az élettelen kezeid közül, de az is kevés lenne – felelte a lány a maga egyedi stílusában, megnyugtató hangnembe burkolva az alaptalan elrettentés alapú fenyegetőzést. – Nem érem be százezernél kevesebbel.

- Százezernél?! – csattant fel Carl, miközben azt hitte egy röpke pillanat erejéig, hogy a szemgolyói menten kiugranak a helyükről. – Nekünk honnan lenne ennyink?

- Nektek nincs is, de nemrég tudomásomra jutott egy hely, ahol a háromszorosától is megszabadíthatnánk egy úriembert, aki naphosszat csak úszik a pénzében. Még csak észre sem venné, hogy hiányzik – fedte fel végül Ventris a fejében forgatott terv egy részét, de a többit már koránt sem kívánta velük megosztani. Különösen nem egy birodalmi létesítmény kellős közepén.

- Szóval idejöttél, mert azt hitted, ha kiszabadítasz, segítünk neked véghezvinni *a tökéletes bűntényt*? Ez már sokkal inkább rád vall, de előbb jobb szeretném tudni a részleteket, mielőtt eldöntöm – a lány belekezdett volna, azonban csendre intette egy fölényes kézmozdulattal, mely elszorította a gégéjét. Mire innen kikerülnek Ventris már úgy is megtudja az igazat, teljesen mindegy, hogyan is történik. *És akkor miért is ne használhatná ki az alkalmat?* – Azonban most már indulnunk kell, mert szitává lyuggatnak minket – emelte fel az érdes hangját az őket egyre csak árgusan kereső birodalmiak közeledtének éreztével.

- Ahogy akarod – bólintott rá a lány, most már kissé megszeppelve. – A hajómmal a keleti szárnyom landoltam, nem lesz nehéz odajutnunk – közölte, majd már épp megindult volna az arra vezető folyosón, amikor is Carl utána szólt, így kénytelen volt megtorpanni, bár már előre tudta, hogy mit is fog válaszolni.

- A mienk pedig itt van a szomszédban, ajánlatosabb odamennünk – hangsúlyozta erélyesen, semmi esetre sem akart a lánynál ragadni, ha rosszul sülnének el a dolgok a kiszemelt bolygóra érkezve, Fennel egyetemben, bár ő mindig talál más megoldást.

- Dehogy megyünk azzal az ócskavassal – vágta rá Ventris iszonyodva még annak pusztaságától is, hogy egy napot is a Reaver koszos fedélzetén kelljen töltenie. – Ha kell a meló, velem jöttök – ezúttal Jaris próbált volna utána szólani, de a lány már nem hagyta.

Habozás nélkül fordult be a szerény úralkalmatossága felé vezető folyosón, az egykori Jedi széles mosollyal az arcán nézett utána, miközben Carlossal a saját hajójuk felé vették az irányt. A vele szemben tornyosuló rohamosztagosok sokaságának köszönhetően a lány is igen hamar meggondolta magát az előbb hozott jócskán elhamarkodott döntése felől.

- Meggyőztél! – kiáltotta Fennhez, ahogyan a felé sebesen száguldó lézernyalábok tat aljba csapódva tűzdelték lépteinek a két férfi után való sebes záporozását, azonban a megannyi birodalmival a nyakukban egy jókora újabb problémába ütköztek: a Reaver felé vezető ajtót is őrizték, de a korábbi tűzharcnak köszönhetően már csak négyen. A bökkenőt csak üldözőik jelentették, kik idő közben minden bizonnyal agyonlövik majd őket, s egyikük sem gondolt erre. Fenn kivételével, aki most egy laza, de mégis határozott és erélyes kézmozdulattal zárta be maguk mögött, a biztonsági ajtót ellenhetetlenítve a mögöttük lévő előrehaladását egy jó ideig. És eközben már le is terítette az első ellenfelét E-11-es sugárvetője egy jól irányzott, vörösösen izzó, halálos erejű lövésével.

A maradék háromról már társai is gondoskodtak, Carl azonnal fejen is talált egyet, amint megpillantotta ellenfelét. Szinte el sem hitte szerencséjét, s már azon agyalt, hogyan is fogja ezt az esetettől tudása megdönthetetlen bizonyítékként feltüntetni,

mikor a megmaradt klónok viszonzni kezdték a tüzelést, de Ventriss viszonylag hamar elbánt velük kézi sugárvetőinek együttes tűzerejével.

Innen már egyenes útjuk nyílt a Reaver fedélzetére.

Mellyel rövidesen a magasba emelkedhettek Kamino zord, egyre gomolygó felhőinek heves zápora közepette, mely a látótávolságot szinte nullára csökkentette az egyre háborgó óceán felett. Annak hullámai pedig hatalmas erővel verdesték a még mindig jócskán füstölgő létesítmény sötétszürke falait, amikor is Jaris az érzékelők egyikére pillantva kénytelen volt szembesülni a ténnyel, hogy három birodalmi vadászgép is a nyomukba eredt.

A TIE vadászgépek sebesen hasították a zápor moráját hajtóműveik jellegzetes hangjával tetőzve, miközben tüzet nyitottak zöldesen izzó lézerekkel, azok becsapódásaival hatalmas rázkódást keltve a Reaver fedélzetén, melyről még korábban leszerelték az automata lézereket, ennek köszönhetően most nem maradt más választásuk a menekülésnél, s az most különösen nehéz feladatnak ígérkezik, mivel túl gyorsan merült a hajó hátsó elhárító mezeje.

- Ugorj már! – sürgette a lány egyre élesedő hangnemben Fennt, aki minden tőle telhetőt megtett a lézernyalábok mind sebesebb és precízebb kerülgetésével, ám túl könnyű célpontot nyújtottak, hogy esélye lehessen. A YT-1930 számos szempontból volt ugyan az 1300-as tovább fejlesztett változata, de ezek a módosítások most sokkal inkább mind a hátrányukra lettek, mintsem előnyükre.

A megnövelt raktérnek köszönhetően ugyanis jóval nagyobb célfelülettel szolgált üldözőik számára, mint a korábbi változat, ennek értelmében nehezebb is volt kimanóverezni az egyre csak záporozó lövedékeket. A gyakoribb találatoktól pedig pajzsai is gyorsabban merültek. Fenn egy pillanatra már maga is azt hitte, hogy képtelen lesz megcsinálni. Ugyanis harminc hosszú, már szinte végtelennek tűnő másodperc elteltével megszólalt a vészjelző.

Levált hajójuk hátulsó elhárító mezeje.

Ekkor azonban eszébe jutott egy őrült, s hasonlóképp ígéretes mentőötlet, s most hajóját éles szögben felrántva fordult szembe az eddig mögöttük vérebként loholó három TIE vadászgéppel. És az a pár másodperc, míg üldözőik ismét mögójük kerülhettek, bőven elegendőnek bizonyult. Feltöltődtek a hajtóművek, melynek megnyugtató hangja hallatán Carlos azonnal a fiatal lány felé fordította szemeinek kíváncsi pillantását, aki nem hitte el, hogy ezen koszfészekben kell lennie.

- Hol is van az a pénz? – hangoztatta a kérdést, mely ugyan Fennt is érdekelte, de ő most kénytelen félbe szakítva párbeszédüket azért, hogy megkezdi az ugrást.

- Bocss, de most nincs időnk megfordulni – közölte, mikor Ventriss már épp megmondta volna, hogy hová is vezet az igen magas bevétellel kecsegtető küldetése, hiszen bármerre is kapjon az helyet, biztosan nem arra lesz, amerre a Reaver orra fordul jelenleg, legalábbis fordult, hiszen épp ekkor tűnt tova a hipertérben, a csillagok cikázó áradata közé érkezve.

Ekkor egy teljes perc erejéig néma csend köszöntött a fedélzetre, Ventriss nyomban keresett is magának egy ülőhelyet. Kimerítették a mai nap eseményei, valamint a

tudat, hogy szeme fényeként számon tartott csillaghajóját kénytelen volt a Birodalom karmai közt hagyni, miközben egy közel 40 éves teknő fedélzetén kell ücsörögnie útja során, melyet Fenn lassan már az otthonának nevezett. És ő már épp elszenderedett volna egy pillanatra a kapitányi székében, amikor is az eddig felette néma töprengés közepette álló Carlos kénytelen volt megtörni a csendet.

- Emlékszel a legutóbbi tankolásunkra? – tette fel a különös kérdést, mely látszólag sehogyan sem vágott ide.

- Nem, miért? – vágta rá Fenn, ám ekkor kikerekedni látszottak szemei.

- Na ez az...